

Četrpadsmitā nodaļa.

Patiesais Tēva un Dēla upuris.

Šajā nodaļā tiek aprakstīts vēl viens pārsteidzošs atklājums, ar kuru es saskāros, pētot trīsvienību. Šī atziņa man atklāja, ka šodienas SDA Trinitārajā teoloģijā "Dievišķā Persona", kas kļūva par miesu un dzīvoja starp mums, Viņa pirms iemiesošanās laikā ([dzīvojot pie Tēva Debesīs](#)), netika uzskatīta par īstu Dēlu. Tas tiek noliegts, neskatoties pat uz to, ka visā Elenas Vaitas kalpošanas periodā un pat pēc viņas nāves, SDA draudzē bija ticība Kristum, kā reālam Dieva Dēlam Viņa pirms iemiesošanās ([dzīvojot pie Tēva Debesīs](#)) laikā. Tas tika uzskatīts starp SDA Pionieriem par ārkārtīgi svarīgu ticības jautājumu.

Kā mēs jau iepriekš atzīmējām, Elena Vaita 1904. gadā brīdināja, ka notiks ļoti nopietna atkāpšanās no SDA ticības. Toreiz viņa teica: ... - "Nepievilieties; daudzi atkāpsies, paklausot maldinošiem gariem un velna mācītājiem. Tagad mums ir šo briesmu "alfa". "Omega" būs ar daudz pārsteidzošāku dabu." ([Ellen G. White, Special Testimonies Series B, No. 2 page 16, "Letter to Leading Physicians", July 24th 1904, "Teach the Word"](#))

Mēs runājam par ticību, kurai SDA pieturējās 1904. gadā ([skat. pirmo nodaļu](#)) un pirms tam. SDA Pionieri mācīja, ka Kristus ir burtiskais Dieva Dēls. Tādi uzskati tika balstīti nevis uz augšāmcelšanās faktu, bet gan uz Viņa pirms iemiesošanās dzīvi. Tā bija SDA sākotnējā pārliecība. Tā bija ticība, kas mācīja, ka tāpēc, ka Viņš ir vienīgais Dieva Dēls, tad Viņam ir arī jābūt Dievam. Izlasiet ko 1869. gadā Džons Matesons, būdams ražīgs SDA kalpotājs un evaņģēlists ([to viņš rakstīja, kā atbildi, ka augšāmcelšana nevienam nevar padarīt par burtisku Dieva bērnu, tāpat kā radīšana nevar padarīt Ādamu par burtisku Dieva bērnu](#)) rakstīja: ... - "Kristus ir vienīgais, burtiskais Dieva Dēls - "Tēva vienpiedzimušais Dēls" (Jāņa 1-14). Viņš ir Dievs, un ne pateicoties viņa augšāmcelšanai, bet tāpēc, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tā kā Kristus ir vienpiedzimis no Tēva, tad mēs nevaram piedzimt no Tēva tiešā nozīmē. Tas var būt tikai šī vārda sekundārajā izpratnē." ([J. G. Matteson, Review and Herald, October 12th 1869, "Children of God"](#))

Šeit ir apstiprinājums tam, ka SDA sākumā ticēja, ka Kristus ir patiesais Dievs. Tas neatbalsta trīsvienīgo izpratni, bet tas ir pilnīgi anti-trinitārs skaidrojums. Tāda bija SDA sākotnējā pārliecība. Ņemiet vērā, ka Džons Matesons uzsver, ka Kristus ir Dievs "tāpēc, ka Viņš ir Dieva Dēls". 1895. gadā, 26 gadus pēc tam, kad Džons Matesons uzrakstīja šos vārdus, Elena Vaita rakstīja tieši tāpat. Toreiz viņa teica, ka Kristus ir vienīgais Tēvam piedzimušais, kamēr mēs, Kristieši, esam Dieva adoptētie dēli (un meitas).

Viņa rakstīja: ... - "Ir veikts pilnīgs piedāvājums; jo "Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka deva Savu vienpiedzimušo Dēlu", nevis radītu dēlu, kā piemēram, eņģeļi, vai dēlu, kurš adoptēts, kā apžēlots grēcinieks, bet gan Dēlu, kurš ir dzimis pēc Tēva personas izteiktā tēla un visā Viņa varenības un godības spilgtumā, kas ir līdzcērtīgs Dievam autoritātē, cieņā un dievišķajā pilnībā. Viņā dzīvoja visa dievības pilnība miesīgi." ([Ellen G. White, Signs of the Times, 30th May 1895, "Christ our complete salvation"](#))

Tas tikai apkopo to, kāda bija SDA Pionieru ticība par Kristu - vismaz Elenas Vaitas kalpošanas laikā. Fakts ir tāds, ka Kristus ir burtiski Dieva Dēls, tāpēc - Viņš ir Dievs.

Alonso T. Džonss bija viens no sludinātājiem slavenajā Mineapoles Ģenerālās Konferences 1888. gada sesijā. Tāpat arī E. Vagoners, arī viens no galvenajiem runātājiem Mineapolē, kur kopā ar Elenu Vaitu atbalstīja to pašu sākotnējo SDA ticību. 1895. gada sprediķī Ģenerālajai Konferencī viņš teica:

... - "Tas, kurš bija dzimis pēc Dieva līdztības, pieņēma cilvēka tēlu". "Miesā viņš visu laiku bija līdzcērtīgs Dievam, bet neizskatījās kā Dievs." "Viņš atteicās no Dieva formas un tā vietā ieguva cilvēka formu un veidolu", "Viņš atteicās uz laiku no Dieva slavas godības". ([A. T. Jones, General Conference Bulletin, March 4th 1895, "The Third Angel's Message – No. 23"](#))

Šeit mēs atkal redzam SDA sākotnējo ticību. Lieta ir tāda, ka Kristus ir "dzimis pēc Dieva līdztības" un ka viņš pirms savas iemiesošanās bija Dievs, un par to SDA nekad nav bijis šaubu. Lūdzu, ņemiet vērā, ka A.T. Džonss to sludināja ([1895. gada 4. martā](#)) neilgi pirms Elenas Vaitas iepriekš citētā paziņojuma "The Times of the Signs" ([1895. gada 30. maijs](#)). Mēs varam saprast, kāpēc Elena Vaita nekad nav iebildusi pret SDA sākotnējo ticību. Viņa ticēja SDA sākotnējai ticībai un atbalstīja to.

Kurnēšana un neapmierinātība.

1919. gadā, tas ir, 15 gadus pēc tam, kad tika izteikts iepriekšminētais brīdinājums par "alfa un omega", kā arī tikai 4 gadus pēc Elenas Vaitas nāves, jau sāka apspriest jautājumus (šķiet, tas tika darīts arī skolās un koledžās) par to vai Kristus savā pirmseksistencē patiešām bija "dzimis", tas ir, Viņš patiešām bija Dēls. Tas notika neskatoties uz to, ka šī koncepcija bija SDA standarta pārlicība visā Elenas Vaitas 70 gadu kalpošanas laikā. Kā mēs varam uzzināt, vai šīs debates bija radušās 1919. gadā?

Bībeles Konferences laikā, kas tajā gadā notika "Takoma Park" (pirmais šāda veida pasākums, ko jebkad rīkoja SDA), ļoti norūpējiem Džons Īzaks – toreizējā Misuri Klintonas Garīgā Semināra skolotājs - jautāja:

... - "Ko mēs varam ieteikt Bībeles skolotājiem darīt? Mēs dzirdam kalpotājus runājam vienā virzienā. Mūsu studentiem vienā skolā bija Bībeles skolotāji, kuri daudz dienas pavadīja izpētot šo jautājumu. Tad viņi pārceļas uz citu skolu, un tur skolotājs tam nepiekrīt. Mums ir nepieciešams kaut kas noteikts, lai mēs varētu sniegt atbildi. Es domāju, ka mēs to varam izdarīt. Mums tas ir skaidri jāpasaka. Vai Kristus kādreiz ir dzimis vai nav? Vai nu viens - vai otrs." (John Isaac, Notes on the discussions of July 6th of the 1919 Bible Conference and Teachers Meeting held at Takoma Park)

Mēs varam redzēt, ka šajā laikā (1919. gadā) bija daži SDA locekļi, kuri bija neapmierināti ar viņu konfesijā pastāvošo ticību. Šķiet, ka tas nebija sastopams Elenas Vaitas dzīves laikā, vismaz līdz šim brīdim es neesmu (Terry Hill) varējis atrast jebkādus ierakstus par šādām izpausmēm.

Šis iebildums ir kas vairāk nekā tikai Kristus dzimšanas apstrīdēšana. Es to saku tāpēc, ka arī ortodoksālais trinitārisms saka, ka Kristus ir dzimis, un viņi apgalvo, ka Viņš būtībā ir Dievs, lai gan, to sakot, viņu izpratne par to ir pilnīgi atšķirīga no agrīnajiem SDA. Tas ir tāpēc, ka "ortodoksija" saka, ka Dēls Kristus ir "mūžīgi dzimstošs" no Tēva, savukārt agrīnie SDA teica, ka Viņš ir dzimis kādā mūžības brīdī. Tā bija liela atšķirība starp abām teoloģijām. SDA Pionieru argumenti uzrāda Tēvu vecāku par Dēlu, savukārt "ortodoksija" apgalvo, ka Tēvs un Dēls ir mūžīgi. Un tas, protams, nozīmē, ka viņi ir laika biedri (viena vecuma)

Līdz Bībeles Konferencei 1919. gadā, SDA valdīja pārlicība, ka dievišķajam Kristum kā atsevišķai personai no Tēva ir dienu sākums. Lieki piebilst, ka tiem, kas iebilda pret šo "pirmo" ticību, ir jāsaprot, ka, ja viņi pieņemtu šo "progresīvo" koncepciju un arī, ja viņi atbalstītu ideju, ka Kristus ir viena vecuma ar Dievu Tēvu, tad viss, kas viņiem būtu, tā ir tāda pati ticība kā "ortodoksālajā trīsvienībā" (mūžam dzimstošajam Kristum). Šāda veida ticība ir Romas Katoļu Baznīcai un citām konfesijām. Ortodoksālās trīsvienības pārlicība, bija tas, pret ko SDA principā iebilda kopš tās pirmsākumiem jau no 1844. gada.

Acīmredzot, ka 1919. gadā jēdziens "mūžīgā dzimšana" SDA izraisīja nepatiku. Varbūt tas ir viens no iemesliem, kāpēc neizdevās strauji ieviest izmaiņas ticībā Kristum. Lai kādi arī nebūtu argumenti, mūsdienā SDA teoloģija sastāv no apgalvojuma, ka vienā Dieva būtne (vienā substancē jeb trīs-vienā) ir trīs nedzimušas personības. Tas ir, viena Dieva substance vai būtne ar trīskārtīgu struktūru.

Tā tas šodien tiek apstiprināts mūsu pamata pārlicībā: ... - "Ir viens Dievs: Tēvs, Dēls un Svētais Gars – trīs mūžīgu Personu savienība..." (SDA Baznīcas 28 ticības pamatmācības)

Tad tiek aprakstīta šī "viena Dieva" savienība (trīsvienība), izskaidrojot to: ... - "Dievs ir nemirstīgs, visspēcīgs, visu zinošs, pāri visam un vienmēr klātesošs. Viņš ir bezgalīgs, cilvēka prātam neaptverams, tomēr iepazīstams, pateicoties Viņa pašatklāsmei. Dievs, kurš ir mīlestība, ir mūžīgi cienīgs, lai Viņu godātu, pielūgtu un Tam kalpotu visa radība." (Turpat)

Atšķirīgas reakcijas.

1919. gada Bībeles Konferences laikā Viljams Vorens Preskots (William Warren Prescott) (1855–1944) - toreiz viens no vadošajiem SDA administratoriem - vadīja ikdienas diskusijas par Jēzus Kristus personu. Savās prezentācijās viņš attēloja tādu skatījumu par Kristu, kāds SDA nepastāvēja Elenas Vaitas kalpošanas laikā. Šis uzskats bija tāds, ka Kristus bija līdzmūžīgs (laikabiedrs) Tēvam – skaidri atklāts trīsvienības viedoklis.

V.V.Preskots uzstāšanās izraisīja pretrunīgu reakciju no īpaši izvēlētajiem delegātiem. Es saku "īpaši izvēlētajiem", jo visi klātesošie tika īpaši atlasīti dalībai, tas ir, viņi tika īpaši uzaicināti. Bija tie, kas vēlējās tur būt, bet netika ielaisti, un tie bija kalpotāji, nevis vienkāršie draudzes locekļi. Tas nozīmē, ka parastais SDA kalpotājs netika uzaicināts katru dienu un viņam nebija atļauts tur atrasties.

Visi klātesošie bija tie, kas mūsu Baznīcā ieņēma vadošus amatus. Tas nozīmē, ka attiecībā uz to, kas šajā konferencē varēja tikt pieņemts attiecībā uz doktrīnu, šie ievēlētie delegāti bija ļoti labvēlīgā situācijā, lai ietekmētu citus pieņemt to pašu. Mēs aplūkosim šo Bībeles Konferenci trīsdesmit piektajā un trīsdesmit sestajā nodaļā. Tas ir ļoti svarīgi mūsu pētījumiem.

Lieki piebilst, ka bija daži delegāti, kas uzstājās par iepriekš pastāvošās teoloģijas (**dzimušais Dēls**) noraidīšanu, bet citi, kas iebilda pret "jauno" teoloģiju (**vienmūžība ar Tēvu**), un teica, ka vienpiedzimušais Dēls ir saskaņā ar Bībeli. Tas izraisīja delegātu spriedzi un nesaskaņas. Faktiski vienā no sanāksmes diskusiju procesa posmiem sakarā dažu delegātu bažām un aizdomām, ka varētu tikt rīkots balsojums par trīsvienības pieņemšanu, sanāksme tika pārtraukta. Tāds bija vairāku delegātu noskaņojums.

Līdz 1919. gadam starp kalpotājiem un mūsu koledžas skolotājiem radās domstarpības par to, vai Kristus ir īsts Dēls (**dzimis**), vai nē. Mēs šeit varam redzēt, ka tad "trīsvienīgā ticība" atkal sāka pacelt galvu. Šī aktuālā diskusija nebeidzās 1919. gadā. Tā turpinājās gadu desmitiem pēc Elenas Vaitas nāves, līdz beidzot mēs – Septītās Dienas Adventisti - kā konfesija šodien apstiprinām, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistencē nav dzimis, tāpēc nācās secināt, ka Viņš patiesībā nav "dēls".

Jaunākie viedokļi par "nepiedzimšanu".

Mūsu literatūrā nesen tika publicēti apgalvojumi, ka Kristus nav dzimis no Dieva, tāpēc Viņš patiesībā nav Dieva Dēls - vismaz ne savā pirms iemiesošanās eksistencē.

Dž. R. Hofmans žurnālā "Ministry" 1982. gada jūnijā (**ņemiet vērā, ka tas notika divus gadus pēc tam, kad Trīsvienības doktrīnu oficiāli apstiprināja, kā mūsu pamata ticību, Ģenerālās Konferences sesijā Dalasā, Teksasā, 1980. gadā**) rakstīja: ... - "Tēva un Dēla attiecības Jaunajā Derībā vienmēr jāsaprot, ņemot vērā Betlēmes notikumus. Vienīgais bērns, kas šajā pasaulē dzimis no dievišķā, nevis no cilvēka tēva, ir Jēzus. Termins "Dēls" attiecas uz Viņa ienākšanu laikā un ne vismazākajā mērā nenoliedz Viņa mūžīgo izcelsmi. Vecajā Derībā ir atsauces uz "Dēlu", taču tās vienmēr paredz iemiesošanos." (**J. R. Hoffman, Seventh-day Adventist Minister, Ministry Magazine article "Is Jesus Jehovah God?" June 1982 page 24**)

Šeit mēs atrodam apgalvojumu, ka Jēzu sauc par Dieva Dēlu tikai tāpēc, ka Betlēmē notika dzimšana (**tas nozīmē iemiesošanos**). Kā mēs redzēsīm skaidrāk nākamajā nodaļā, tas neatbilst tam, ko Dievs atklāja caur Elenai Vaitai. Vēl Dž. Hofmans teica: ... - "Jāņa 3:16 skaidri norādīts, ka Dēls ir "dzimis"(K.J.V.). Šis ir tas pats vārds, ko lieto, lai atveidotu dzimšanas vai esamības ideju. Šis neveiksmīgais vārds "monogenes" tulkojums nav saglabājis nevienā mūsdienu Bībeles tulkojumā. "Monogenes" nozīmē "unikāls, vienreizējs". "Būt vienpiedzimušam" nozīmētu lietot citu grieķu vārdu." (**Turpat**)

Diemžēl Dž. Hofmans nesaka, kas ir šis "cits grieķu vārds", tāpēc mēs to nevaram pārbaudīt. Tas, ko mēs noteikti zinām, ir tas, ka vārdam piedzimis (monogenes) ir daudz kopīga ar vecāku / bērnu attiecībām. Šis jēdziens ir skaidri redzams, kā evaņģēlists Lūka, faktiski būdams ārsts, izmantoja šo vārdu (**skat. Lūkas 7:12, 8:42 un 9:38**). Jānis savā Evaņģēlijā bija vienīgais, kurš to izmantoja attiecībā uz Kristu (**skat. Jāņa 1:14, 1:18, 3:16, 3:18 un 1. Jāņa 4: 9**). Viņš to izmantoja, lai parādītu iepriekš pastāvošo attiecību realitāti starp Dievu un Kristu, skaidri parādot, ka viņi ir īsts Tēvs un īsts Dēls.

Jānis uzrakstīja savu Evaņģēliju laikā, kad agrīno Kristiešu Baznīcu caurstrāvoja daudzi ķecerību veidi. Rakstot savu Evaņģēliju (**patiesībā tas ir vairāk nekā tikai teoloģija**), viņš centās izskaust un kliedēt šos ķecerīgos uzskatus. Tāpēc Jānis ļoti uzmanīgi izvēlējās vārdus, lai aprakstītu jau pastāvošās Kristus attiecības ar Dievu. Es domāju, ka ir ļoti svarīgi to paturēt prātā. Tam būtiski vajadzētu ietekmēt lēmumu, kuru mēs galu galā pieņemam. Viņš uzrakstīja savu Evaņģēliju tikai tāpēc, lai parādītu, ka Kristus patiešām ir Dieva Dēls. Kā Jānis teica: ... - "Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šis ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā." (**Jāņa 20:30-31**)

Papildus tam, ko Kristus teica par sevi, arī Jānis ar lielu precizitāti mums paziņo to, ko citi par Viņu teica.

Tēva un Dēla lomu spēles.

1996. gadā, lasot Lūgšanu Nedēļas lasījumus, SDA nonāca pie secinājuma, ka, lai nodrošinātu cilvēces pestīšanu, divas dievības dievišķās personības sāka "spēlēt tēva un dēla lomas" (**izlikties vai spēlēt**). Gordons Jensons rakstīja: ... - "Pestīšanas plāns tika izveidots derībā, ko noslēdza trīs Dievišķās personas, kurām vienlīdz piemita Dievišķās īpašības. Lai izskaustu grēku un sacelšanos Visumā un atjaunotu harmoniju

un mieru, viena no dievišķajām būtnēm pieņēma un iejutās Tēva lomā, bet otra - Dēla lomā. Arī atlikušajai dievišķajai būtnei, Svētajam Garam, bija jāpiedalās pestīšanas plāna īstenošanā. Tas viss notika pirms grēka un sacelšanās debesīs. " (Gordon Jenson, *Adventist Review*, October 31, 1996, p.12 *Week of Prayer readings*, article "Jesus the Heavenly Intercessor")

Nekas nav teikts par Svētā Gara lomas spēlēšanu (vai izlikšanos). Vai viņš pats sevi spēlēja? Tas vēl būs redzams.

Koncepcija par Dieva "lomu spēli" jau 1996. gadā nebija jauna ideja SDA. Jau pirms vienpadsmit gadiem, 1985. gadā, par to runāja arī mācītājs Frenks Holbruks. Viņš to darīja, lai atbildētu uz laikraksta "Signs of the Times" lasītāja jautājumu: ... - "Esmu jauns kristietis, un man ir neizpratne par Trīsvienības mācību. Kam man adresēt savas lūgšanas?" (*Signs of the Times*, July 1985, "Frank answers")

Frenks Holbruks atbildēja: ... - "Trīsvienības termins tiek lietots Kristīgajā Dieva doktrīnā. Vienkārša vārdnīcas definīcija ir tāda, ka šis vārds apzīmē trīs Personu - Tēva, Dēla un Svētā Gara - apvienošanos vienā Dievībā, tā ka visi trīs ir viens Dievs attiecībā uz substanci vai būtību, bet trīs Personas - attiecībā uz individualitāti." (*Pastor Frank B. Holbrook*, *Signs of the Times*, July 1985, "Frank answers")

Tā ir Trīsvienības būtība. Tās ir "trīs personas" (vai indivīdi) vienā "substancē vai būtībā". Bez šīs substances nebūtu Trīsvienības doktrīnas (skat. 6. nodaļu). Vēlāk F. Holbruks rakstīja par šīm trim personībām, kas spēlē Tēva, Dēla un Svētā Gara lomas: ... - "No Rakstiem var secināt, ka tad, kad Dievība kādā mūžības pagātnes punktā izklāstīja pestīšanas plānu, viņi arī ieņēma noteiktas pozīcijas vai lomas, lai izpildītu plāna noteikumus." (*Turpat*)

Tajā teikts, ka viena Dievības persona ieņēma Tēva lomu, viena kā Dēls un kāda no tām kā Svētais Gars. Bet tā ir tīra spekulācija, kad viņš saka: "No Rakstiem var secināt." Vēl F. Holbruks teica: ... - "Dievs Dēls piekrita atteikties no savas paaugstinātās pozīcijas un kļūt par cilvēku Pestītāju, kļūstot par iemiesojumu. Dievs Dēls patiešām ir Dievs, bet Viņš arī kļuva patiesi cilvēks. Viņš ir "Diev-cilvēks". To darot, Viņš kļuva par sava veida "otro" Ādamu (skat. Rom. 5:14, *pēdējā daļa*), par visas cilvēces galveno pārstāvi. Šajā pozīcijā Viņš varēja pamatoti uzņemties atbildību par cilvēci." (*Turpat*)

Termins "Dievs Dēls" nav atrodamas Svētajos Rakstos, un to nevar atrast arī Elenas Vaitas rakstos. To pašu var teikt par terminoloģiju "Diev-cilvēks". Ņemiet vērā, ka F. Holbruks par iemiesoto Dēlu saka, ka Viņš ir "sava veida" otrais "Ādams". Šai piezīmei nav sniegts paskaidrojums, taču mēs zinām, ka mūsu Glābēju Rakstos sauc par "pēdējo Ādamu", nevis kaut ko līdzīgu viņam (skat. 1. Korintiešiem 15:45).

F. Holbruks atkal lieto Bībelei neatbilstošu valodu, sakot: ... - "Dievs Svētais Gars ir tas, kurš pievērsis individuālā prāta uzmanību izpiršanai, ko Kristus paveica ar savu dzīvi un nāvi." (*Turpat*)

Svētajos Rakstos vai Elenas Vaitas rakstos nav termina "Dievs Svētais Gars". Tāpat kā "Dievs Dēls" un "Diev-cilvēks" ir spekulatīvi izgudrotā Trīsvienības valoda. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, tiek izdarīts secinājums un dota atbilde uz lasītāja jautājumu (skat. iepriekš): ... - "Tā kā Trīsvienība darbojas cilvēku izpiršanas vārdā, ir pilnīgi pareizi lūgšanā vērsties pie jebkura dievības locekļa." (*Turpat*)

Nekur Rakstos nav rakstīts, ka kāds lūgšanā vērstos pie Svētā Gara, bet šeit teikts, ka tas būtu piemēroti.

Viens plaši pazīstams kalpotājs, kurš runāja par to, ka var lietot trīs Dieva personu terminus kā "aizvietojamus" vienam ar otru (tas pats jēdziens kā lomu spēles), bija J.R. Spenglers. Viņš rakstīja 1971. gadā (tas bija rakstā ar nosaukumu "Es ticu Trīsvienīgajam Dievam"): ... - "Evaņģēliskā pilnvara pavēl uzticīgajām dvēselēm kristīties Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā". (J. R. Spangler, *Review and Herald*, Oct. 21, 1971, "I believe in the Triune God")

J. Spenglers - toreizējais Ģenerālās Konferences Kalpotāju Asociācijas sekretāra palīgs - šeit atsaucās uz Mateja 28:19. Pēc tam viņš runā par 2. Kor. 13:13: ... - "Apustuliskajā svētībā uzskaitīti trīs un vispirms nosaukts Kristus. Pāvils parasti vispirms liek Dievu Tēvu pirmo, bet šeit ir tieši otrādi. Man tas nozīmē Dieva locekļu savstarpēju "aizvietojamību", jo viņi savā darbībā un mērķī ir vienoti." (*Turpat*)

Citiem vārdiem sakot, kā saka J. Spenglers, nav nekādas nozīmes tam, kura no trim dievišķajām personībām ieradās uz Zemes. Viņu joprojām sauktu par Dieva Dēlu. Šī ideja tika atkārtota 2008. gada otrajā ceturksnī SDA Sabata Skolas nodarbībā. Galvenais autors bija Rojs Adamss, un viņš saka: ... - "Bet iedomājieties situāciju, kad tā būtu, kuru saucam par Dievu Tēvu, nāktu, lai mirtu par mums, bet tā, kuru

saucam par Jēzu paliktu debesīs. (mēs runājam cilvēciski, lai padarītu skaidrāku domu)... " (SDA Sabata Skolas 2.ceturkšņa biļetens, 19. lpp., Ceturtdiena, 2008. gada 10. aprīlis, "Viņa dievības noslēpums")

Šeit ir interesants jautājums. Kāpēc autors teica " mēs runājam cilvēciski, lai padarītu skaidrāku domu "? Vai tā bija atsauce uz trīsvienīgo ticību, ka Dēls nekad nav izgājis no debesīm vai nekad nav miris mūsu vietā? Tas ir vairāk nekā iespējams (skat. [astoto, vienpadsmito, divpadsmito un trīspadsmito nodaļas](#)). Nodarbības secinājums: ... - "Tāpēc vien nekas nebūtu savādāk, izņemot to, ka mēs katru no viņiem sauktu otra vārdā..." (Turpat)

Tas bija tieši tāds pats kā teica Dž. Spenglers (skat. [iepriekš](#)). - tas nozīmē, ka neatkarīgi no tā, kurš no trim ierastos, Viņu joprojām sauktu par Dieva Dēlu. Tas ir tas pats, ja teiktu, ka patiesībā nav īsta Dieva Dēla. Un Viņš piebilda: ... - "Lūk, ko nozīmē dievišķā vienlīdzība." (Turpat)

Šeit mēs atrodam ideju, ka neatkarīgi no tā, kura no trim Dievības personībām ieradās uz Zemes, mēs tomēr sauksim jebkuru no trim ar vienu un to pašu vārdu. Citiem vārdiem sakot, pat ja Tas, kuru mēs tagad pazīstam kā Svētais Gars, nokāptu uz zemes un kļūtu par miesu, mēs viņu tomēr sauktu par Dieva Dēlu. Šeit var rasties neskaidrības attiecībā par Dievišķajām personībām. Tas man atgādina, kā Elena Vaita teica:

... - "Gars skaidri saka, ka beigu laikos daži atkāpsies no ticības, paklausot vilinošo garu un dēmonu mācībām; runājot liekulībā; viņu sirdsapziņa ir kā apdedzināta ar sarkani karsētu dzelzi. Ticības apjukums radīsies atkrišanas rezultātā. Nebūs skaidru un noteiktu ideju par Dieva noslēpumu. Viena patiesība pēc otras tiks sagrozītas." ...Bet mums ir jāatceras, ka... patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā." (Ellen G. White, [Signs of the Times, 28th May 1894, "Delusions of the last days"](#))

Sabata Skolas materiāls liek lasītājiem domāt, ka Kristus pastāvēja neatkarīgi no Dieva Tēva, bet caur Praviešu Garu mums tiek teikts pretējais: ... - "Pasaules Pestītājs bija vienāds ar Dievu. Viņa autoritāte bija kā Dieva autoritāte. Viņš paziņoja, ka Viņš neeksistē šķirti no Tēva. Spēks, ar kuru Viņš runāja un darīja brīnumus, acīmredzami piederēja Viņam, taču Viņš mums apliecina, ka Viņš un Tēvs ir viens." (Ellen G. White, [Review and Herald 7th Jan 1890, "Christ revealed the Father"](#))

Šeit mēs redzējam, ka stundas apgūšana var lasītājiem izraisīja neticību tam, ko Dievs mums teicis caur Eleni Vaitu. Viņa arī teica 1890. gadā ([tas bija mēnesis pēc iepriekšējā paziņojuma](#)): ... - "Kristus nāca atklāt sava spēka avotu, lai cilvēks nekad nevarētu paļauties uz savām cilvēciskajām spējām bez ārējas palīdzības." (Ellen G. White, [Review & Herald 18th February 1890, "How to meet a controverted point of doctrine"](#))

Kristus spēka avots uz zemes bija tāds pats kāds tas bija, kad Viņš atradās Debesīs. Viņa spēka avots bija Viņa Tēvs.

Kādā nesen publicētā SDA izdevumā, kas izskaidro Trīsvienību ar nosaukumu "Trīsvienības izpratne", tāpat kā J.R. Hofmans, tā autors Makss Hattons apgalvo, ka Kristus iemiesojumā kļuva par Dieva Dēlu (skat. "Trīsvienības izpratne" ([see page 34 of "Understanding the Trinity."](#))). Man šķiet, ka šeit ir vēl kāds no "Dēla" atzīšanas paveidiem. Tas tiek skaidrots neskatoties uz to, ka autors nekad neapstrīd, ka iepriekš pastāvošais Dēls ir pilnīgi dievišķs.

Un 97. lappusē tas pats autors kategoriski paziņo, ka Jēzus nav burtiski iepriekš eksistējošais Dieva Dēls ([nedzimušais](#)). Tajā pašā lappusē viņš arī saka ([līdzīgi tam, kā teica G. Jensions iepriekš](#)), ka termini Tēvs un Dēls jāsaprot tikai metaforiskā ([pārnestā](#)) nozīmē, nevis burtiski. Viņš tajā pašā lappusē arī saka, ka vārdi "vienpiedzimušais" nepieder nevienam Bībeles tulkojumam angļu valodā. M.Hattona grāmata SDA tika reklamēta kā labākā Trīsvienības doktrīnas aizstāvēšanai pēdējo piecdesmit gadu laikā. Tā tika publicēta 2002. gadā.

Vēl viena SDA publikācija (tā tika rakstīta īpaši, lai apspriestu pašreizējās Trīsvienības debates SDA, lai gan šī pētījuma autors (Terry Hill) uzskata, ka tā pilnībā ignorē anti-trinitāros iebildumus) ir grāmata "The Trinity" (Trīsvienība), tās līdzautori kopā ar Vudro Vaidenu ir Džerijs Mūns un Džons Rīvs. Šajā grāmatā ir teikts ([līdzīgi kā G. Jensions un M. Hattons](#)), ka **Tēva / Dēla** attiecības ir tikai metaforiskas ([pārnestā nozīmē - tēlainas](#)), nevis reālas ([ontoloģiskas](#)). V.Vaidens saka: ... - "Vai nav acīmredzams, ka problemātiskie teksti kļūst par problēmām tikai tad, ja burtiski interpretē tādus izteicienus kā "Tēvs", "Dēls", "Pirmdzimtais", "Vienpiedzimušais", "Dzimis" utt.? Vai šāda burtiska izpratne nav pretrunā ar tēlaino vai metaforisko

pamatnozīmi, kuru Bībeles autori lieto, atsaucoties uz Dieva personību?" (Woodrow Whidden, *The Trinity*, "Biblical objections to the trinity" page 106, 2002)

Šeit mūs mēģina pārliecināt, ka minētos vārdus, kā piemēram, "Tēvs", "Dēls" un "Vienpiedzimušais", Bībeles autori bija iecerējuši kā "tēlainus" izteicienus. Tad tas pats autors saka vēl: ... - "Vai tiešām ir iespējams apgalvot, ka Bībeles autori, ņemot nozīmē tādus izteicienus kā "vienīgais patiesais Dievs" un "vienīgais Dievs Tēvs" mēģināja izslēgt pilnīgu Dēla, Kristus Jēzus, dievību? (Turpat)

Pagaidām es vēl neesmu atradis nevienu agrīno SDA Pionieri, kurš būtu teicis, ka Jēzus nav pilnībā Dievišķs. Tāpat kā Elena Vaita, arī viņi apgalvoja, ka Viņš būtībā ir Dievs. Viņi tomēr rūpējās, lai būtu redzamas atšķirības starp Kristu un Tēvu. Tas mums arī jādara šodien, jo, ja to nedarīsim, radīsim neskaidrības.

Kā redzējam iepriekšējās nodaļās (un redzēsim vēlāk), lai arī mūsu SDA Pionieri neatbalstīja trīsvienību, viņi noteikti apstiprināja Bībeles faktu, ka Kristus ir pilnīgi Dievišķs. Pie tam viņi ticēja, ka Viņš ir īstais Dēls (dzimis no Dieva). Patiesībā pārliecība, ka Kristus ir dzimis no Dieva, tieši pastiprināja šo ticību. Šodienas SDA popularizē uzskatu, ka, lietojot šo terminoloģiju burtiski, mēs noliedzam vai izslēdzam pilnīgo Kristus Dievišķību. Mūsu Pionieri, tāpat kā Elena Vaita, to tā noteikti neuztvēra.

Turpinājumā Vudro Vaidens savā grāmatā par vārdu "piedzimis" saka: ... - "Tēva tēls nebūt neliecina, ka Tēvs ir radījis vai dzemdējis Dēlu kā kaut kādu atvasinātu vai radītu pusdievu, taču tas norāda uz mūžīgo un dziļo tuvību, kas vienmēr pastāvējusi starp Dievības pirmo un otro personu kā dievišķiem vienlīdzīgajiem caur visai mūžībai (pagātnē, tagadnē un nākotnē)." (Woodrow Whidden, "The Trinity" page 97, chapter "Biblical Objections to the trinity")

Tādu skaidrojumu nākas uztvert kā noliegumu, ka Kristus būtu burtiskais (īstais) Dēls. Tas ir tāpēc, ka koncepcijas "vienpiedzimušais" jēdziens tiek noliegts. Mēs to redzēsim, jo attiecībā uz tādiem terminiem kā - Dievs, kas Kristu sauc par "Manu Dēlu", "Dzimušu" un "Pirmdzimto" – V. Vaidens saka: ... - "Anti-trinitāristi uzreiz piešķir ļoti burtisku interpretāciju tādiem vārdiem, kuri apzīmē, ka "Kristus ir "patiesi dzimis" vai "pirmdzimtais Dēls" no Tēva. Tādējādi viņi secina, ka Kristus ir "Dievs" ar zemāku dievību un cieņu nekā mūžīgais Tēvs." (Turpat 101. lpp.)

Tā šoreiz tiešām nav taisnība, jo mūsu SDA Pionieri, kas parasti neatzina trīsvienību, tomēr nekad neticēja, ka Kristus ir zemākas dievības un cieņas "dievs" nekā mūžīgais Tēvs. Viņi ticēja, ka Viņš ir vienāds ar Tēvu, kaut arī Viņš ir atsevišķa persona no Viņa.

Es uzskatu, ka V.Vaidena piezīmes ir nevajadzīga un nepamatota apmelošana. Tas attiecas ne tikai uz mūsu SDA Pionieru uzskatiem, bet arī uz pašiem Pionieriem. Tas ir arī apvainojums tiem, kas tic ortodoksālajai Trīsvienībai. Anti-trinitāristiem varētu būt zināmi iebildumi pret Trīsvienības mācību, kurus atbalsta ortodoksija, taču viņi nekad nav nolieguši, ka Kristus ir pilnībā Dievs. Sākotnējās Trīsvienības doktrīnas būtība bija apliecinājums, ka Kristus ir Dievs. Arī viņi centās iezīmēt atšķirības starp Tēvu un Dēlu.

Kā redzēsim nākamajās nodaļās, mūsu SDA Pionieri patiešām ticēja, ka Kristus ir īsts Dēls, taču viņi neuzskatīja Viņu par "kaut kādu atvasinājumu vai radītu pusdievu" un neticēja, ka Viņš ir mazāks dievības un cieņas ziņā nekā mūžīgais Tēvs. Tomēr šodien mūsu konfesijas līderi tieši šādi raugās uz agrīnajiem SDA Pionieriem un viņu uzskatiem.

Jo īpaši V. Vaidena paziņojumi ir apvainojums Elenai Vaitai. Tas ir tāpēc, ka, kā mēs redzējam iepriekš un redzēsim nākamajās nodaļās, viņa uzsvēra, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistencē bija patiesi vienpiedzimušais Dēls. Protams, viņa neuzskatīja Dēlu kā kaut ko mazāku par Tēvu.

Tie SDA, kuri noliedz SDA agrīno ticību (sākotnējo ticību), ļoti bieži mēģina likt domāt, ka apgalvojums "Kristus ir piedzimis" nozīmē, ka Viņš ir radīts (tāpat kā Dievs radīja eņģeļus vai Ādamu un Ievu utt.). Šķiet, ka klajš mēģinājums to pateikt ir 2008. gada 2. ceturkšņa Sabata Skolas nodarbību pētījumā (mēs minējam šo pētījumu kopu iepriekš). To tā var pamatot tāpēc, ka tur ir rakstīts: ... - "Izteiciens "vienpiedzimušais" ir grieķu vārds "monogenes" - kas Jaunajā Derībā sastopams deviņas reizes, piecas no šīm atsaucēm attiecās uz Jēzu, un visas piecas Jāņa rakstos (Jāņa 1:14,18; 3:16,18; 1.Jāņa 4:9). Jāatzīmē, ka visas piecas atsaucēs ir atrodamas tā autora rakstos, kurš jau no paša Evaņģēlija pirmsākumiem cenšas nostiprināt Jēzus Kristus dievību. Patiesībā viņš sāk no šī punkta: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija

Dievs." (Jāņa 1:1). (Seventh-day Adventist Standard Sabbath School Quarterly, page 17, Tuesday April 8th, "The Mystery of His Deity")

Daļēji tā ir taisnība. Jānis tiešām uzrakstīja savu Evaņģēliju, lai nostiprinātu izpratni par Kristus dievišķumu, taču tam arī vajadzēja parādīt, ka dievišķā persona patiešām kļuva par miesu (*patiesu cilvēku*). Laiks, kad Jānis rakstīja savu Evaņģēliju bija ļoti pretrunīgu uzskatu piepildīts un bija daudzi, kas teica, ka Jēzus tikai "šķietami" bija cilvēks. Jānis uzrakstīja savu Evaņģēliju, lai parādītu, ka Kristus patiešām ir Dieva Dēls. Kā viņš teica par to, ko viņš bija uzrakstījis par Krisu: ... - "Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā." (Jāņa 20:30-31)

Citāts no iepriekšminētās Sabatskolas nodarbības liek lasītājiem ticēt, ka: ... - "Būtu neticami, ka šīs ebreju rakstnieks piešķir Dievības titulu kādam, kurš, viņaprāt, ir radīta būtne." (Turpat)

Kā redzēsīm šajos pētījumos, "dzimis" nenozīmē "radīts" - kā Dievs radīja Eņģeļus vai Ādamu un levu. Tas nozīmē, ka kādā brīdī mūžībā Kristus parādījās no Tēva klēpja (*dzīlākai izpētei par "monogenes" skat.: section four of: "The Begotten Series" Terry Hill*). Tiem, kas pieņem šo sākotnējo SDA ticību, tas nozīmē, ka Kristus ir pats Dievs sava Dēla personā. Kādreiz SDA tā bija dominējošā pārliecība. Vismaz tā tas notika Elenas Vaitas kalpošanas laikā. (Skatīt: *section nine of "The Begotten Series"*.)

1898. gadā, kad tika publicēta grāmata "Laikmetu Ilgas", Elena Vaita rakstīja: ... - "Viņa vienpiedzimušā Dēla personā Debesu Dievs parādīja labvēlību, iemājojot mūsu cilvēciskajā dabā." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 8th November 1898, "The Revelation of God", see also *Review and Herald* 17th March 1904)

Viņa 1904. gadā arī rakstīja: ... - "Dievs cilvēka dabā ir dievbijības noslēpums. Kristus, vienīgais Tēva pirmdzimtais, bija sava Tēva personības izpausme, Viņa godības spilgtums, un Viņš nāca pasaulē nevis tāpēc, lai pasauli nosodītu, bet gan lai glābtu. Dievs bija Kristū cilvēka formā un izturēja visus kārdinājumus, kuriem cilvēks bija pakļauts; Viņš kopā ar mums piedalījās nožēlojamās cilvēciskās dabas ciešanās un pārbaudījumos." (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1st November 1895, "The Divine Character Exemplified in Christ")

Nākamajā (15.) nodaļā mēs redzēsīm Elenas Vaitas teikto, ka Kristus patiešām ir Dieva Dēls.

Oficiālais, pašreizējais Septītās Dienas Adventisms.

Pašreizējais oficiālais SDA skaidrojums par Kristu ir apskatāms SDA enciklopēdijas 12. sējumā. Šis ir mūsu oficiālais teoloģijas ceļvedis. Visa mūsu reliģiskā pārliecība ir sīki izklāstīta un izskaidrota tieši šeit. Fernando Kanale, kurš uzrakstīja šo nodaļu par Dieva teoloģiju, runā arī par Kristus "dzimšanas" jēdzienu:

... - "Attiecīgi, ņemot vērā Bībeles izpratni par Dievišķo, tad nav pamata idejai par Dēla izcelsmi no Tēva." (Fernando Canale, *Seventh-day Adventist Encyclopaedia*, Volume 12, page 125, *Handbook of Seventh-day Adventist theology*, "The doctrine of God")

Kā jūs redzat šeit, SDA baznīcas oficiālā nostāja ir tāda, ka Kristus pirms iemiesošanās laikā nav dzimis, tāpēc Viņš nav īsts Dēls. Patiesībā šodien SDA saka, tāpat kā šeit F.Kanale, ka šī ideja nav pat no Bībeles.

Man jāsaka, ka, manuprāt, šis apgalvojums ir patiešām pārsteidzošs. Tas ir tāpēc, ka tāpat kā daudzi agrīnie Kristieši, arī pirmie Baznīcas Tēvi galvenokārt runāja grieķu valodā. Tas nozīmē, ka, tā kā Jaunā Derība sākotnēji tika rakstīta grieķu valodā (*viņu dzimtajā valodā*), viņiem to nevajadzēja tulkot no vienas valodas uz citu. Viņiem bija arī pirmās lasāmās kopijas, un daži, iespējams, pat lasīja oriģinālus.

Es vērsu jūsu uzmanību uz to, ka visi agrīnie Baznīcas Tēvi, kurus es lasīju, saka, ka Dēls ir "burtiski dzimis" no Tēva. Un tad mums ir nepieciešams paskaidrojums, kāpēc šie grieķu valodā **runājošie / domājošie** cilvēki pārprata savu valodu un kāpēc mēs šodien sakām, ka saprotam šo valodu labāk nekā viņi? Tas patiešām ir kaut kas noslēpumains, varbūt pat noslēpumaināks nekā pati Trīsvienības doktrīna.

Ja jūs atceraties, piektajā nodaļā mēs norādījām, ka VISI Nikajas koncila (*kur tika apspriesta Kristus dievība*) dalībnieki uzskatīja, ka Kristus ir dzimis Dieva Dēls. Kā mēs arī atzīmējām, bīskaps Aleksandrs (*viens no galvenajiem Trīsvienības doktrīnas agrīnajiem iedvesmotājiem*) patiešām teica, ka ikviens, kas tam netic, ir "padarījis aklu savu intelektu" vai, kā teikts kādā tulkojumā, viņi ir "zaudējuši intelektuālo spēku". (Aleksandrijas Bīskapa vēstule Konstantinopoles Aleksandram. No Teodoretas Baznīcas Vēstures). Bet

iepriekš citētajā F. Kanales rakstā, varam lasīt: ... - "Līdzīgā veidā "monogenes" nesatur ideju par "bērna ieņemšanu", bet gan par unikalitāti, un piemērojot to Kristum, tiek uzsvērtas Viņa unikālās attiecības ar Tēvu." (turpat)

Teikt, ka grieķu vārds (**monogenes**) pat "nesatur ideju par bērna ieņemšanu", ir ļoti kļūdainš. Lai gan šis vārds patiesībā varbūt nenozīmē "dzemdēt", secinājums ir skaidri redzams. Kurš noraidītu šādu secinājumu? Ļaujiet man paskaidrot.

Jaunās Derības rakstos šo vārdu (**grieķu val. – "monogenes"**) lieto tikai attiecībā uz vecāku un bērnu attiecībām. Nekad tas nav ticis piemērots savādāk. Faktiski tikai Jānis ir vienīgais Bībeles rakstnieks, kurš to attiecina uz Kristu. Lai gan mēs esam vienisprātis, ka šis vārds burtiski nenozīmē "vairoties", tomēr pastāv ideja par bērna ieņemšanu. Teikt, ka tas tā nav, nozīmētu runāt pretī veselajam saprātam. Vairākus vecāku un bērnu attiecību veidus varam redzēt Lūk. 7:12, Lūk. 8:42, Lūk. 9:38, Jāņa 1:14, 1:18, 3:16, 3:18, Ebr. 11:17 un 1.Jāņa 4:9.

Arī šeit ir par ko padomāt. Lieta ir tāda, ka, ja "monogenes" izmantotu tikai, lai uzsvērtu "Kristus unikālās attiecības ar Tēvu" (**un atcerieties, ka mēs šeit runājam par pirms iemiesošanās eksistenci**), tad kā šīs "unikālās attiecības" atšķiras no attiecībām, kurām Kristum vajadzēja būt trīsvienības formātā ar Svēto Garu, vai cik daudz tās varēja atšķirties no Svētā Gara attiecībām ar Tēvu? Es to saku tāpēc, ka "unikāls" patiešām nozīmē "tikai vienu šāda veida pieredzi", kura tiešām būtu tikai Dēlam, ja vien Viņš būtu Dieva vienpiedzimušais. Atcerēsimies, ka terminam "unikāls" nav daudzskaitļa. Tāpēc mums jājautā, ja šis vārds tiešām apzīmē "unikalitāti", tad kas Kristus attiecībās ar Tēvu bija raksturīgs tikai Viņiem diviem? Citiem vārdiem sakot, ja "monogenes" attiecas tikai uz attiecībām, tad kāpēc Viņam nebija tādas pašas attiecības ar citu dievišķo būtni (**Svēto Garu**) un kāpēc Svētajam Garam nebija tādas pašas attiecības ar Tēvu kā Dēlam?

Šeit ir jāņem vērā arī vēl kas cits. Tas ir, ja Dēls ir tikai "metaforisks" dēls (**pārnestā nozīmē - tā tad nav reāls**) un vārds "vienpiedzimušais" nozīmē tikai "unikāls", tad jāsaprot, ka tiek teikts, ka Viņš ir "**unikāls metaforisks dēls**"? Tam tiešām nav nekādas jēgas. Tas izklausās vairāk kā "Dēla Vārda" ļaunprātīga izmantošana, nekā jebkas cits.

Šī pētījuma rakstīšanas laikā (2008) autors (Terijs Hills) pašreizējos SDA rakstos nav atradis nevienu rakstvietu, kur SDA "teologi" patiesībā paustu pārliecību tam, kas tieši Kristus bija Viņa pirms iemiesošanās eksistencē. Vienīgais apgalvojums ir ar mīkļainu norādi, ka Viņš ir Dievs. Šķiet, ka nevienam nav izdevies nedefinēt konkrētās attiecības, kādas pastāv starp šīm trim dažādajām personībām. Citiem vārdiem sakot, kaut arī SDA "pārsteidzoši" skaidri norāda, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistences laikā nekādā gadījumā nevarēja būt Dieva Dēls, tomēr viņi ir ļoti "nezinoši" par Viņa faktiskajām attiecībām ar divām pārējām Dievišķajām personām.

Ļaujiet man vēlreiz paskaidrot. Tieši tāpēc, ka viņi neuzskata Kristu par burtiski, jau pirms iemiesošanās, eksistējošu Dieva Dēlu, SDA arī netic, ka Dievs ir "Tēvs". Tas ir pietiekami pamatoti acīmredzami. Tāpēc atliek jautāt, kādas pēc SDA domām ir attiecības starp šīm divām dievišķajām personībām? Ar to es domāju, vai viņi uzskata, ka abi ir tikai labi draugi vai tuvi pavadoņi? Vai tie ir tikai līdzstrādnieki vai līdzvērtīgas un vienādas dievišķās būtnes? Kaut arī šī "nopratināšana" dažiem var šķist diezgan nepatīkama, tomēr tā palīdz ieraudzīt problēmu. Ja viena dievišķā persona patiesībā nav "tēvs" un otra dievišķā persona nav "dēls", tad kādas ir abu attiecības? Kamēr mēs apspriežam šo argumentu, pajautāsim, kā ir ar Svēto Garu? Ja saka, ka Viņš ir vienlīdzīgs Tēvam un Dēlam, tad kādas ir Svētā Gara attiecības ar pārējiem diviem? Šie ir ļoti svarīgi jautājumi. Uz tiem ir vajadzīgas atbildes.

Pašreizējā SDA nav saskaņā ar Praviešu Garu.

No iepriekš minētā mēs varam redzēt, ka SDA baznīca šodien noliedz, ka Kristus patiešām ir Dieva Dēls. Tā vietā viņi saka, ka Viņš ir viena no trim nedzimušajām, vienlīdzīgajām Dieva substances (**dievības**) būtnēm. Pēc anti-trinitāro SDA domām, tieši šis viedoklis iznīcina Evaņģēliju. Tas ir tāpēc, ka anti-trinitāristi Dievu Tēvu uzskata kā burtiski Pašu Sevi atdodošu (**kā mēs, kā cilvēki, sakām, dodot no savas miesas un asinīm**).

Šie pašreizējie (**ka Kristus nav burtisks Dēls**) SDA uzskati nekad nepiederēja Elenai Vaitai. Viņa pastāvīgi apgalvoja, ka Kristu pirms iemiesošanās pastāvēšanas laikā ir dzemdējis Dievs un tāpēc Viņš ir patiesi Dēls. Mēs to esam redzējuši jau iepriekš un vairāk redzēsim nākamajās nodaļās. Mēs to zinām, pateicoties

daudzajiem paziņojumiem, ko viņa izteica par Dievu un Kristu, un visi viņi runāja par īsto Tēvu un īsto Dēlu. Piemēram, tie bija šādi: ... - "Bija nepieciešams, lai bezgalīgā Dieva Dēls parādītos kā pasaules gaisma, kas ir pazudušās cilts dziedinošās žēlastības avots." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 20th January 1891, "Co-operation with Christ")

Šeit par Dēlu viņa runā kā par Dēlu Viņa pirms iemiesošanās eksistences izpratnē, tātad, pirms Viņš ieradās uz Zemes. Ņemiet vērā, ka viņa atsaucas uz Tēvu kā uz "bezgalīgo Dievu", tādējādi skaidri nošķirot divas Dievišķās personības. Viņa arī teica: ... - "Debesu padomēs ieceltais nonāca uz zemes kā padomdevējs. Viņš bija pasaules Radītājs, Bezgalīgā Dieva Dēls." (Ellen G. White, *Special Testimonies on Education*, page 173, 1897)

Atkal Elena Vaita skaidri nošķir "Dēlu" un "Bezgalīgo Dievu". Tieši to viņa dara nākamajā paziņojumā. Deviņus gadus pēc savas it kā "trīsvienīgās" grāmatas "Laikmetu Ilgas" izdošanas viņa turpināja (ņemiet vērā raksta nosaukumu) sakot: ... - "Bezgalīgā Dieva Dēls nonāca uz šīs zemes un pagodināja to ar Savu klātbūtni." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 6th June 1907, "No other Gods before me")

Lūdzu, ņemiet vērā, ka visi iepriekš minētie apgalvojumi runā par Kristu kā Dēlu, pirms Viņš nāca uz zemes, un kā Dēlu, kurš ir atsevišķa persona no Tā, ko Elena Vaita dēvē par "bezgalīgo Dievu". Var atrast daudz citu līdzīgu paziņojumu. Viens no tiem, kurš raksturo Elenas Vaitas ticību: ... - "Savā iemiesojumā Viņš piešķīra jaunu nozīmi Dieva Dēla titulam. Eņģelis sacīja Marijai: "Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls." (Lūkas 1:35). Kļuvis par cilvēka Dēlu, Viņš arī kļuva par Dieva Dēlu jaunā nozīmē. Tā Viņš palika mūsu pasaulē - Dieva Dēls, kurš bija sasaistīts ar cilvēci Savā piedzimšanā." (Ellen G. White, *Signs of the Times August 2nd 1905*, "Christ our only hope", See also *Selected Messages book 1 page 226*)

Kā redzams no iepriekš minētā, pat pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas Elena Vaita joprojām ticēja, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistencē patiešām bija Dieva Dēls. Viņas ticība nekad nemainījās.

Elena Vaita rakstīja par uzticamo eņģeļu centieniem samierināt Luciferu ar Dievu. Mēs viņas rakstītajā varam redzēt, ka eņģeļi mēģināja pārliecināt viņu (Luciferu) par Dieva taisno rīcību, pagodinot Jēzu Kristu:

... - "Uzticamie eņģeļi pielika lielas pūles, lai pārliecinātu Luciferu par viņa kļūdaino rīcību, kurš uzsāka sacelšanos pret Visuma Radītāju. Viņi neredzēja neko nelikumīgu tajā, ka Dievs Kristu bija apveltījis ar Dievišķu varu, un viņi centās pārliecināt Luciferu un tā atbalstītājus par Dieva taisnīgo rīcību. Viņi izteica vispievilcīgākos argumentus, lai pierādītu Luciferam, ka viņa cieņa un gods, kas viņam pienācās, nemaz nebija mazinājusies pēc tam, kad Tēvs bija paaugstinājis Dēlu. Skaidri un pārliecinoši viņi paskaidroja Luciferam, ka Kristus ir Dieva Dēls un pastāvēja kopā ar savu Tēvu ilgi pirms Lucifera un pārējo eņģeļu radīšanas. Kristus vienmēr bija pie Tēva labās rokas, un nekad neviens līdz šim nebija apstrīdējis Viņa autoritāti Visumā, pār kuru Kristus nebija despotisks valdnieks, bet gan lēnprātīgs un mīlošs Kungs, kura pavēles nekad nav bijušas valdonīgas, bet gan sirsnīgi lūgumi, kuru izpilde sagādāja prieku visiem debesu iemītniekiem." (Эллен Г. Уайт, «История Спасения; 2.раздел «Падение Луцифера»)

Gadu pirms slavenās Mineapoles ģenerālkonferences Elena Vaita pauda SDA Pionieru pārliecību. Viņa rakstīja: ... - "Kad sātans noveda cilvēku pie grēkā krišanas, viņš cerēja, ka Dieva nepatika pret grēku uz visiem laikiem nošķirs cilvēku no Dieva un pārtrauks saikni starp debesīm un zemi. Kad viņš no atvērtajām debesīm dzirdēja, kā Dieva balss uzrunā savu Dēlu, sātanam tā bija kā pirmsnāves zvana skaņa. Tā viņam atklāja, ka tagad Dievs cieši apvienos cilvēci ar Sevi un dos cilvēkam morālu spēku pārvarēt kārdinājumus un izkļūt no sātana viltīgo triku slazdiem." (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 4th August 1887, "Christ's Triumph in our Behalf")

Pievērsiet īpašu uzmanību šādiem Dieva vēstneses vārdiem: ... - "Sātans labi zināja stāvokli, ko Kristus debesīs ieņēma kā Dieva Dēls, kā Tēva Mīļotais; un tas, ka Kristus atstāja Debesu ērtības un godību, un nāca šajā pasaulē kā cilvēks, piepildīja viņu ar izbailēm. Viņš zināja, ka šī Dieva Dēla pazemošanās viņam neko labu nesolīja." (Turpat)

Nav šaubu, ka Elena Vaita ticēja tam, ka Dievs ir atklājis, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistences laikā bija patiess Dēls. Nākamajā gadā (tas bija tikai dažus mēnešus pirms 1888. gada Ģenerālās Konferences sesijas) viņa rakstīja: ... - "Pestīšanas plāns netiek pienācīgi novērtēts. Tas nav izpētīts vai saprasts. Tas tiek padarīts par bezvērtīgu darījumu; neviens nenovērtē, ka cilvēka apvienošanai ar dievišķo bija nepieciešama Visvarenības pārpuļe. Bija nepieciešams, lai Dievs izrāda lielu iecietību pret kritušo

cilvēku, kurš bija pārkāpis nemainīgo Jehovas likumu. Ietērdams savu Dievišķību cilvēcībā, Kristus mūsu cilvēcību paaugstināja morālo vērtību skalā līdz bezgalīgai vērtībai. Bet kāda tā bija pazemošanās no Dieva un viņa vienpiedzimušā Dēla, kurš bija līdzvērtīgs Tēvam! Tas viss bija jādara, jo tika pārkāpts Dieva likums." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 24th July 1888, "How do we stand?")

Viņa septiņus gadus vēlāk uzrunāja SDA jaunatni: ... - "Jo vairāk mēs domājam par Kristus kļūšanu par mazuli šeit, uz zemes, jo brīnumaināk tas mums sāk likties. Kā varēja būt, ka bezpalīdzīgais mazulis Betlēmes silītē joprojām bija dievišķais Dieva Dēls?" (Ellen G. White, *Youth's Instructor* 21st November 1895, "Child life of Jesus" No. 1)

Šie izteikumi skaidri parāda, ka Elena Vaita runāja par Kristu jau pirms Viņa iemiesošanās kā par patieso Dēlu. Attiecībā uz to, ko teica Jēzus, ka Viņam "jārūpējas par sava Tēva lietām" (Lūkas 2:49), Elena Vaita rakstīja (ņemiet vērā daudzpunkti, kas nozīmē, ka šeit ir teksta saīsinājums): ... - "Atbildot mātei, Jēzus pirmo reizi parādīja izpratni par savām attiecībām ar Dievu. ... Arī tagad viņa nesaprata Jēzus vārdus, vienīgi apzinājās, ka Viņš noliedz radniecību ar Jāzepu un pasludina sevi par Dieva Dēlu." (Elena Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 8. nodaļa. "Ierašanās Pasā svētkos")

Tas neatšķirās no tā, ko viņa teica pirms 25 gadiem, proti: ... - "Un Viņš gāja viņiem līdzī nonākot Nācaretē un paklausīja viņiem." Tomēr šeit Jēzus, kā Mūžīgā Dēls, paziņoja par savu radniecību ar Tēvu. Viņš teica Marijai, ka viņam ir jā rūpējas par Sava Tēva lietām un, ka viņa pienākumi pret Debesu Tēvu ir pāri visām citām prasībām." (Ellen G. White, "Youths Instructor" 1st September 1873 "The Life of Christ No. 9")

Visi iepriekš minētie apgalvojumi, kā arī daudz citi, kas šeit netiek citēti, liecina par Elenas Vaitas pārlicību, ka Kristus savā pirms iemiesošanās laikā patiešām bija iepriekš pastāvošais Dieva Dēls. Protams, šie apgalvojumi nevar atsaukties tikai uz iemiesošanos vai augšāmcelšanos, un tos nevar saukt par metaforiskiem (tēlainiem).

Ievērojiet pēdējos divus apgalvojumus par Jēzu, kuros viņa apgalvo, ka Viņš ir Dieva Dēls, un ka Viņš ir Mūžīgā Dēls. Elena Vaita uzskatīja, ka "Dievs", "Mūžīgais", "Bezgalīgs Dievs" ir patiesais Tēvs.

Erceņģelis Miķelis ir dievišķais Dieva Dēls.

Tiem, kas joprojām šaubās, ka Elena Vaita ticēja, ka iepriekš pastāvošais Kristus patiešām ir Dieva Dēls, ļaujiet man padalīties ar jums vēl vienā viņas paziņojumā. Tas attiecas uz Mozus augšāmcelšanu no kapa un sātana iebildumiem pret to.

Rakstos ir teikts: ... - "Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!" (Jūdas 1:9)

Elena Vaita, komentējot šo pantu, teica: ... - "Mozus piedzīvoja nāvi, bet Mihaels nonāca un tam atdeva dzīvību, kamēr vēl miesa nebija satrudējusi. Sātans centās viņa miesu paturēt, pieprasīdams to kā savu, bet Mihaels Mozu uzmodināja un paņēma uz Debesīm" (Elena Vaita "Agrīnie Raksti", *Garīgās Dāvanas*, 7 nod. "Jēzus Apskaidrošana".164. lpp.; Ellen G. White, *Early Writings, Spiritual Gifts*, page 164, 1882, see also *Signs of the Times*, 31st March 1881, "The death of Moses", also *Spiritual Gifts Volume 1*, 1858, also *Spiritual Gifts 4A* 1864, also *Spirit of Prophecy Volume 1* 1870)

Kristus (Mihaels) šeit sniedz dzīvību. Tagad uzmanīgi izlasiet viņas nākamos vārdus. Viņa teica: ... - "Sātans par to izteica Dievam rūgtus pārmetumus, ka Viņš esot netaisns, atļaudams atņemt tam piederošo laupījumu,... kaut gan tieši tā kārdināšanu dēļ Kunga kalps bija kritis..." (Turpat)

Tad kāpēc Kristus nepārmeta sātanam? Elena Vaita paskaidroja Mihaela (Kristus) pamatojumu:

... - bet Kristus savu pretinieku nezaimoja, ... Viņš tikai mierīgi atsaucās uz Dievu Tēvu, sakot: „Tas Kungs lai tevi soda!” (Turpat)

Mihaels patiešām bija dzīvības devējs saskaņā ar to, kas mums ir teikts caur Praviešu Garu. Mums tiek paskaidrots, ka Viņš ir burtiskais Dieva Dēls. Tāpēc Viņš, būdams pazemīgs Dēls, tā vietā, lai pārmācītu Sātanu, lēnprātīgi viņam norādīja uz Savu Tēvu (uz Visaugstāko).

Paralēla pieredze.

Mēs visi zinām stāstu par to, kā Dievs pavēlēja Ābrahamam upurēt savu dēlu Īzāku. Mēs visi arī zinām, ka, ja Dievs nebūtu viņu apturējis, viņš būtu izpildījis prasības. Bet cik daudzi saprot to, ka tas bija Dieva pārdomāts paņēmiens, kā likt Ābrahamam saprast, ko Viņš (**pati Dievs**) kā Tēvs darīs ar savu Dēlu? Elena Vaita paskaidroja: ... - "Īzaks bija Dieva Dēla atveids, upurēts pasaules grēku dēļ. Dievs caur Ābrahāmu atklāja cilvēku glābšanas Evaņģēliju. Lai to izdarītu un patiesību padarītu par viņa realitāti, kā arī lai pārbaudītu viņa ticību, Dievs pieprasīja nogalināt viņa mīļoto Īzāku. Visas skumjas un ciešanas, ko Ābrahāms pārcieta šajā tumšajā un briesmīgajā pārbaudījumā, bija domātas tam, lai viņa izpratnē dziļi iegravētu kritušā cilvēka izpiršanas plānu. Ābrahāms bija spiests pēc savas pieredzes saprast, cik neizsakāma bija bezgalīgā Dieva pašizliedzība, kurš nodeva nāvē Savu Dēlu, lai glābtu cilvēku no pilnīgas iznīcības. Nekādu psiholoģisku spīdzināšanu nevarēja salīdzināt ar Ābrahāma pārciesto, pakļaujoties dievišķajai pavēlei upurēt savu dēlu." (**Ellen G. White, Volume 3 Testimonies, page 369, "An appeal to the young"**)

Pēc tam Elena Vaita paskaidroja, ka atšķirībā no Ābrahāma un Īzāka pieredzes, Dievam un Viņa Dēlam nebija "iespējas" pēdējā brīdī "aizvietot upura Jēru". Lai izglābtu cilvēci, Dievam vajadzēja atļaut nogalināt Savu vienīgo Dēlu. Kāda morāla spīdzināšana tā bija Viņiem abiem! Tad viņa sacīja: ... - "Vai Dievs var mums vēl vairāk apliecināt Savu mīlestību ļaujot Dēlam iziet cauri šiem ciešanu notikumiem?" (**Turpat**)

Atbilde ir tik acīmredzama, ka mēs atturēsimies no komentāriem.

Līdz 1900. gadam Elena Vaita nebija mainījusi savus uzskatus. Mēs to zinām, jo rakstā ar nosaukumu "Ticības Pamatojums" viņa ierakstīja gandrīz identiskus vārdus nodaļā "Padomi Jauniešiem". Viņa teica:

... - "Īzāka upuri Dievs bija iecerējis kā sava Dēla upura atveidu. Īzaks bija Dieva Dēla atveids, upurēts pasaules grēku dēļ. Dievs vēlējās Ābrahāmā ieaudzināt cilvēku glābšanas Evaņģēliju, un, lai patiesību īstenotu par realitāti un pārbaudītu viņa ticību, viņš pieprasīja, lai Ābrahāms nogalina savu mīļoto Īzāku." (**Ellen G. White, Youth's Instructor, 1st March 1900, "Justification, Part 1"**)

Pievērsiet īpašu uzmanību tam, ko viņa teica par "patiesības īstenošanu par realitāti". Ņemiet vērā, ka saskaņā ar pašreizējo SDA teoloģiju Dievs nav upurējis savu Dēlu, jo viņam nekad nav bijis Dēla, līdz ar to nav nekā ko atdot. Bet Elena Vaita rakstīja publikācijā "Kristīgajā Izglītība" 1893. gadā: ... - "Ak, cik brīnišķīgi, cik gandrīz neticami, ka bezgalīgais Dievs piekrita pazemot Savu dārgo Dēlu! Ļaujiet katram Svēto Rakstu pētītājam apdomāt šo diženo faktu, un viņš dosies tālāk pēc šādām pārdomām jau paaugstināts, šķīstīts un padarīts cildenāks." (**Ellen G. White, Christian education, page 107 "The book of books", 1893**)

Ļoti bieži Dievs tiek raksturots kā "bezjūtīgs", taču ievērojiet Elenas Vaitas vārdus:

... - "Eņģelis sacīja (**Elenai Vaitai**): "Vai tu domā, ka Tēvs savu tik ļoti mīlēto Dēlu nodeva bez kādiem pārdzīvojumiem? – Ak, nē! Pat Dievam Debesīs bija iekšēja cīņa, vai ļaut vainīgajiem cilvēkiem pazust, vai arī atdot par tiem nāvē savu Dēlu." (**"Agrīnie Raksti", 151. lpp., sk. "Garīgās Dāvanas" 3. daļa Atpestīšanas Plāns**)

... - "Tēvs neatdeva savu mīļoto Dēlu bez cīņas, lai ļautu vainīgajam iet bojā vai ļaut Dēlam nomirt par pazudušo tautu. Es redzēju, ka Dievam, lai glābtu pazudušos un bojāejai nolemtos Zemes iedzīvotājus, nebija iespējams atcelt vai grozīt savus likumus, tāpēc Viņš ļāva, lai par cilvēku pārkāpumiem mirst Viņa mīļotais Dēls." (**Ellen G. White, Signs of the Times, 30th January 1879, "The great controversy: The plan of salvation"**)

... - "Atpestīšanas plāns bija izstrādāts jau pirms pasaules radīšanas, jo Kristus ir Jērs, kas nokauts no pasaules radīšanas. (**Atkl. 13:8**) Likst savam Dēlam mirt par kritušo cilvēci, tas prasīja cīņu arī no Universa Valdnieka. Bet "tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". (**Jāņa 3:16**) Ak, lielais noslēpums! — Dieva mīlestība uz pasauli, kas viņu nemīlēja. Kas gan spēj aptvert tās mīlestības dziļumu, kura "pārspēj katru saprašanu"? Cenšoties izprast šīs neaptveramās mīlestības noslēpumu, to cauri laiku bezgalībai apbrīnos un pielūgs visas nemirstīgās būtnes." (**Ellen G. White, Signs of the Times, 4th November 1908, "When sin entered", kā arī "Sentēvi un Pravieši", "Atpestīšanas Plāns", 63. lpp.**)

Īss secinājums.

Kā redzams no iepriekš minētā, Elena Vaita stingri ticēja un konsekventi apliecināja, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistencē patiešām bija Dieva Dēls. Pat pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas viņa joprojām teica to pašu. Bez šīs patiesības patiesais Evaņģēlijs tiek zaudēts veltīgā, bezjēdzīgā filozofijā.

Piecpadsmītajā nodaļā mēs redzēsim, ka viņa ļoti skaidri paziņoja, ka Kristus savā pirms iemiesošanās eksistences laikā burtiski ir dzimis no Dieva. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc viņa uzskatīja Viņu gan par Dievu, gan par patieso Dēlu.

Piecpadsmītā nodaļa

Elena Vaita un SDA sākotnējā ticība.

Turpinājums sekos...260